

salen. (*Tilråb*). Nej, det har den ikke. Regeringen har sig selv. Jamen hvis man ikke har sig selv som ven – det har man måske ikke engang – så er man da meget ilde stedt, og der er jo ingen venner uden for regeringen i det her Folketing, hvor alle jo mere eller mindre er imod regeringen.

Jeg tror såmænd nok, at regeringen skal blive siddende længe, for der er jo dannet en parlamentarisk tradition for, at ligegyldigt hvad der sker, så bliver statsministeren siddende. Det tror jeg såmænd også nok vil ske med denne her regering, men det bliver jo med nogle meget begrænsede perspektiver, hvor man bliver siddende bare for at blive siddende.

Jeg synes, det i virkeligheden var karakteristisk, at statsministeren var nødt til at påkalde sig Velfærdskommissionen for ligesom at begrunde, hvor man dog kunne få en vis støtte. Så bliver det jo næsten morsomt! Når man skal påkalde sig den Velfærdskommission, som har været i et kraftigt indre skænderi, og som har været lammet af, at regeringen internt har været i et skænderi, hvor Finansministeriet og Erhvervsministeriet har bekæmpet hinanden, og hvor det interne slagsmål mellem ministerierne jo i høj grad har lammet Velfærdskommissionens arbejde, som det eneste, der i virkeligheden støtter regeringen uden for regeringen selv, så ser det ikke særlig godt ud.

Statsministeren var vældig stolt af at fremvise sine kurver. Han havde nogle kurver over arbejdsløsheden, som han viste frem. Jeg må jo tilstå, at jeg – i det omfang jeg kunne se tegningen – også syntes, det var en ganske smuk tegning, og jeg skal gerne medgive, at jeg ikke har nogle tilsvarende kurver at fremvise her under debatten. Jeg vil alligevel godt gøre opmærksom på, at statsministeren jo også sagde, at man med hensyn til arbejdsløsheden er ved at nå ned på niveauet for 1985-86. Jeg vil godt gentage, at det jo altså ikke er den kæmpesejr, som man vil gøre det til, men et udtryk for, at vi har vænnet os til en arbejdsløshed, der er markant for høj.

Jeg sagde tidligere i dag, at for 20 år siden ringede alarmklokkerne, da arbejdsløsheden steg til over 50.000. I dag er det en sejr, når den er på 280.000, og derfor er det altså nødvendigt, at man gør noget mere, men vi står her med det problem, at der jo ofte er en milevid afstand mellem det, man siger, og det, man gør.

Et eksempel er jo dagsordenerne i dag. Vi har hørt taler fra Socialdemokratiet og fra Det Radikale Venstre, som har pointeret, at grøn beskæf-

tigelse er noget, man lægger vægt på, for det er sandelig vigtigt. Hr. Jørgen Estrup holdt en stor tale om, at Det Radikale Venstre er det parti, der hele tiden har kæmpet for, at man skulle have grøn beskæftigelse, hr. Torben Lund sagde det samme, og vi har gang på gang på gang hørt regeringen sige, at man lægger vægt på grøn beskæftigelse.

Så fremlægger SF en dagsorden, hvor vi jo netop siger, at det er vigtigt, at man her til efteråret foretager en sammenkædning mellem bekæmpelse af arbejdsløsheden og løsningen af en række miljøproblemer, nemlig gennem den grønne beskæftigelse. Kan man stemme for en sådan dagsorden? Nej. Og hvad er begrundelsen? Ja, hr. Torben Lund sagde noget om, at man gerne vil stå noget mere frit til efteråret. Det var dog en besynderlig apolitisk, taktisk begrundelse.

Er det centrale ikke, at vi får sat gang i det her område? Hvordan kan man begrunde sit nej med, at man skal stå noget mere frit? Frit i forhold til hvad og i forhold til hvem? Vi fremlægger en saglig dagsorden, der er i fin overensstemmelse med, hvad Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre har sagt, og alligevel stemmer de imod.

Det er jo hykleri og dobbeltmoral, når man det ene øjeblik står og siger, at man gerne vil have grøn beskæftigelse, og så det næste øjeblik stemmer en dagsorden ned, der præcis siger det, som man tidligere har plæderet for. Hvad siger de menige socialdemokrater? Hvad siger hr. Martin Glerup? Hvad siger de socialdemokrater, der gerne vil betragte sig som værende grønne, som har nogle perspektiver på det her område? Kan de være enige? Jeg kan ikke tro det.

Og hvad med Det Radikale Venstre? Kan Fru Elsebeth Gerner Nielsen, som gerne vil være grøn, virkelig stemme den her dagsorden ned? Vi kan ikke forstå det og vil godt have nogle begrundelser, som går videre end sådan noget mystisk sniksnak og tågesnak om, at man gerne vil stå frit til efteråret; det er simpelt hen sørgeligt.

Så lige til sidst om det med 1992, som vi nu har hørt her igen, hvor det blev sagt af statsministeren og af andre, at når det blev et nej i 1992, skyldtes det, at man huggede til for hurtigt, at man ikke havde en ordentlig offentlig debat. Mine damer og herrer! Man havde en enorm offentlig debat i 1992, og danskerne stemte nej, fordi man havde en offentlig debat. Det, der var